

Onbekommerd plezier om Huub Stapels huwelijksshow

Huub Stapel in 'Het Huwelijk'. Beeld Bram Willems

More Theater/Senf Theaterpartners
Het Huwelijk

Hanny Alkema 18 december 2019, 11:56

Generaal gegons, verwachtingsvolle vibratie vooraf: Stapel speelt (weer) solo. Daar stuitert Stapel het podium op: Sorry, iets te laat, kreeg net telefoontje... Twee zinnnetjes verder is de eerste grap er. Over mankerende attentie in de langer durende relatie die huwelijk heet. En de zaal barst los in die eerste zo verlangde lach.

Eerder al trok Huub Stapel seizoenenlang volle zalen met ‘Mannen komen van Mars, vrouwen van Venus’. Met ‘Het Huwelijk’ zal het niet anders gaan. Hier toegespitst op de verhouding binnen die verbintenis, zorgen ook nu verschillen tussen beide seksen voor humor en vrolijk leedvermaak.

Als iemand daar lekker soepel over kan geinen, dan is het Stapel wel. Losjes over het toneel banjerend, voortdurend het publiek persoonlijk aansprekend, trekt hij een spoor van alledaagse irritaties, huiselijke ongemakken en loerende verlokkingen door die basale hoeksteen van de samenleving. Niet dat zijn observaties zo verrassend zijn. Maar met een excellente timing en techniek brengt hij zelfs de meest uitgemolken flaters, zoals verjaardag vergeten, zo beeldend dat ze als nieuw lijken. Meesterlijk ook is hoe hij zijn publiek vanuit een schatermoment prompt stil kan krijgen voor wat serieuzere citaten tussendoor van uiteenlopende figuren als Carmiggelt, filosoof De Botton, Elsschot of Stapel zelf.

Erg vanuit de man gedacht, inclusief seksistische clichés

Even lijkt het of Stapel een historische reis door het fenomeen huwelijk gaat maken vanaf de jaren vijftig in de vorige eeuw. Via een herinnering aan het vroegere verloven vóór het trouwen en een hilarisch relaas over sleutelclubs als georganiseerde vorm van vreemdgaan. Latere tijden echter blijven hangen in wat losse termen als swingen en second love.

Nee, diepgaand is ‘Het Huwelijk’ niet. En wel heel erg vanuit de man gedacht, inclusief seksistische clichés. Zoals over de tijd vóór de seksuele revolutie: toen waren meisjes zwanger op hun negentiende en ‘de minder mooie op hun twintigste’. Net als kroeglol met melige sprookjestitels als Tepelsteeltje of Nattepoester had Stapel beter dit soort ‘darlings’ kunnen killen en zonder pauze kunnen doorspelen. De sprankelend gepresenteerde onemanshow mist zo’n spanningsboog, die halverwege rust behoeft.

Als (zogenoemde) ervaringsdeskundige op huwelijks- en scheidingsgebied mijdt Stapel de confrontatie met zichzelf. Dan had 'Het Huwelijk' meer kunnen schuren. Het blijft luchtig met warm ontvangen vergelijkingen omtrent bijvoorbeeld kledingcomplimenten: 'Ach, uitverkoopje' (vrouw) tegenover 'Ja, maatpak!' (man). Geestig is ook hoe Stapel het ooit zo groen geluste blaadje omdoert in een inmiddels gewild herfststukje. - Onbekommerd meedeinende herkenning is zijn doel. En zijn deel.